

Alon a baphomet

V srdci Hmlistých hôr niekde hlboko v temnom a zahmlenom lese sa ozývali kroky dvoch postáv. Jedna z nich bola mladá žena zahalená v starom rúchu a hlbokej kapucni. Vedľa nej kráčal muž s mečom za opaskom.

„Kde sme?“ spýtal sa Alon. Rozhliadal sa okolo, ale nekonečné zástupy starých stromov, ktoré sa črtali v tme mu veľa nenapovedali.

Mladá žena neodpovedala.

„Počúvaš ma? Čo si stratila znova hlas?“

Zase nič.

„Sarita,“ oslovil ju ešte raz Alon. „Hej, Sarita. Počuješ ma?“

„Čo... Čo chceš?“ odpovedala mu značne unaveným hlasom.

Alon ju predbehol a nazrel pod jej hlbokú kapucňu. Bola bledá ako tá hmla okolo. Zlaté oči sa jej leskli a zdalo sa, že zaspí za chôdze. „Si v poriadku?“

„Som hladná,“ odpovedala mu. „Nemám žiadne sily. Moje...“ zakopla o vypuklý koreň a skoro spadla na zem. „Au!“

Alon ju však zachytil. „Chceš si oddýchnuť?“ opýtal sa.

„Nie,“ odfrkla a vytrhla sa mu z rúk. „Pokračujeme.“

„V takomto stave ďaleko nezájdeme,“ poznamenal Alon.

„Potrebujem sa najesť,“ hovorila Sarita. „Musíme nájsť Besiedky. Ak... Ehm, ak z nich niečo ostalo.“

„Tak poďme, ale opatrne,“ riekol Alon.

Kráčali vlhkým lesom ďalej. Začínalo sa rozvidnievať a pribúdať svetla, avšak hmla im stále bránila vo výhľade.

Alon opatrne nazrel spoza stromu na kraji lesa.

Dedina Besiedky horela v plameňoch. Na koloch boli napichnuté znetvorené ľudské telá miestami ohlodané až na kosť.

Pomedzi horiace domy poskakovali malí čierni démoni s ostrými pazúrmí. Žrali pozostatky mŕtvol a okusovali z kostí surové ľudské mäso. Škriekali pritom a tešili sa z odpornej hostiny. Niektorí rozhadzovali časti tiel, akoby ich chceli čo najviac zneuctiť. Bol to krvavý masaker.

Odrazu všetci stíchli. Prestali poskakovať a žrať. Na svetlo plameňov vstúpil rohatý démon s

kozou hlavou a srstnatým ľudským telom. Namiesto chodidiel mal kopytá. Zdalo sa, že ho tie malé čierne bytosti uctievali.

Čierni démoni odniekiaľ dovliekli starú ženu. Plakala a od strachu sa zajakávala v záchvate paniky. Všade okolo nej ležali roztrhaní jej susedia, priatelia a rodina. Ostali z nich len ohlodané kosti, kusy kože, rozhádzané vnútornosti a krvavé fláky.

Kozí démon sa postavil pred zúfalú ženu. Tá na neho vyvaľovala oči plné strachu. Nezmohla sa na nič len tam bezmocne stála a hľadela smrti priamo do tváre.

Démon zamékal a vytrhol jej z hrude srdce. Mŕtve telo starej ženy spadlo bezvládne na zem.

Malé čierne bytosti začali škriekať a vrhli sa na čerstvú mŕtvolu ako svorka hladných vlkov. Trhali z nej za hnusného mľaskania kožu a celé kusy mäsa. Šľachy sa naťahovali a kosti praskali.

Alon nasucho preglgol. Krčil sa za kmeňom stromu a neveriacky sledoval dianie. V očiach sa mu odrážali plamene šľahajúce z drevených domov. Z pohľadu na toľko morbidnej smrti ho zamrazilo, až sa nedokázal ani pohnúť.

„Hej,“ šepla Sarita zahalená v starom rúchu a s kapucňou na hlave. „Pssst. Musíme ísť.“

Ja...“ zašomral Alon. „Čo to robia? Prečo?“

Sarita ho potiahla za košeľu. „Ideme, lebo nás zabijú. No tak. Pohni sa.“

Alon sa otočil a pomaly sa zakrádal preč. Akoby niečo tušil, ešte raz sa obzrel pomedzi stromy. To snád' nebola pravda.

„Bež!“ zakričal.

Utekali k nim dve desiatky malých čiernych démonov.

Obaja sa bezhlavo rozbehli. Trielili pomedzi stromy, preskakovali staré vypuklé korene a popadané konáre.

Démoni sa hnali za nimi a niečo nezrozumiteľne škriekali.

Alon vnímal len vlhkú zem pod nohami a svoj vlastný dych. Utekal čo mu sily stačili. Predieral sa pomedzi kmene. Útek bol jediná možnosť. Srdce mu udieralo ako hromy počas búrky. V spánkoch cítil pulzujúci tep. Ovládal ho pud prežitia.

V hlave mu znel jeho vnútorný hlas: „Bež! Nezastavuj! Ak zastavíš tak umrieš!“

Ako dlho už uteká? Koľko ešte? Opúšťali ho sily.

Nemohol ďalej. Jeho vlastné telo vypovedalo službu.

Zastavil. Chrčal akoby mal v hrdle piesok. Nohy sa mu triasli. Pomaly sa mu vrátili zmysly. Bol pripravený zomrieť, ale bez boja sa nevzdá. Chytil rukoväť meča a otočil sa.

Lapal po dychu a pozeral sa do temného lesa. Nikde nebolo ani živej duše. Okrem nekonečných

zástupov stromov nevidel nič. Zdalo sa, že démonom ušiel. Bol tu sám ako kôl v plote.

Chvíľu trvalo kým chytil dych. Po čele mu stekali kvapky slaného potu. V ústach mal vyprahnuté. Podlamovali sa mu od únavy nohy. Takto rýchlo snád' ešte nikdy neutekal.

Až teraz si uvedomil, že nikde nevidí Saritu. Kde by len mohla byť? Čo ak sa stalo to najhoršie? Určite ju dostali. Bola predsa bledá, zoslabnutá a hladná. Sotva sa držala na nohách.

Alon si povzdychol. Čo by mal robiť?

Ostávalo mu len pokračovať ďalej lesom a dúfať, že nájde nejaký potok, aby zahnal ukrutný smäd. Avšak ktorým smerom ísť? Nech sa pozrel kamkoľvek les sa zdal byť rovnaký. Staré pokrútené stromy porastené machom a k tomu zase začínala padať hmla.

Kráčal teda ďalej. Strašidelné ticho mu naháňalo hrôzu. Jediné zvuky boli jeho kroky a vlastný dych.

Sotva sa držal na nohách. Koľko už nejedol? Naposledy mal jedlo v ústach ešte v hostinci v Besiedkach. Mal chuť sa zvaliť na zem a zaspáť. To si však nemohol dovoliť.

Hrobové ticho prerušil akýsi škrekot.

Alon sa pozrel smerom odkiaľ ten zvuk prišiel. Žeby ho tí prekliati démoni dobehli? Medzi stromami nič nevidel. Porast bol až príliš hustý. Hmla tomu tiež nepomáhala.

Zase ten odporný výkrik.

Kdesi v diaľke zahliadol zlatú žiaru.

Pridal do kroku. Vybral sa smerom k tomu škrekotu a zdroju svetla. Nemôže dovoliť, aby ho ovládol strach.

Alon dorazil na miesto. Nazrel spoza stromu.

Na zemi sa chúlila Sarita. Okolo nej poskakovali traja malí čierni démoni. Snažila sa ich zaháňať zlatým svetlom. To sa tým krvilačným potvorám nepáčilo a preto škriekali ako šialení, až z toho boleli uši.

Ovládol ho hnev. Zaplavila ho živočíšna sila. Využije moment prekvapenia. Rozbehol sa medzi démonov. Boli vysokí len čosi vyše pásu.

Do jedného kopol. Odletel ako slamený strašiak v silnom vetre.

Vytasil meč a zahnal sa. Čepel' sa zaleskla na zlatej žiare.

Na zem dopadla malá rohatá hlava.

Tretí démon po ňom skočil. Alon bol však rýchlejší. Jeden priamy švih stačil na to, aby démon rozpolil priamo vo vzduchu. Dve časti tela spadli na vlhké lístie.

Jeden démon sa stále hýbal. Ten, ktorého odkopol. Chrčal na zemi pod stromom.

Alon sa postavil nad neho. Celou silou mu dupol na odpudivú rohatú hlavu. Podrážkou priamo na hnusnú tvár. Jeho lebka praskla. Démon sa nehýbal.

Zdalo sa, že je po všetkom. Meč zasunul do pošvy.

Priskočil k Sarite a kľakol si vedľa nej. Zlatá žiara v jej dlaniach vyhasla. Z prázdnych očí unikol život. Pozerala sa na neho, no nezdalo sa, že ho vníma. Zbledla na smrť.

Otvárala ústa a snažila sa čosi povedať, no nedokázal zo seba vydať ani len hlásku.

„Čo hovoríš?“ spýtal sa jej Alon a zamykal ňou. „Sarita! Počuješ ma?“

Nereagovala. Naposledy jej zaklipkali oči a ostali zavreté. Prestala dýchať.

Alon sa dotkol jej čela. Bola chladná ako skala.

Zlatovlasá žena zomrela.

„Do riti,“ zakliak Alon. Prišiel neskoro. Nedokázal ju zachrániť.

Čo teraz? Alon zvädzal sám so sebou vnútorný boj. Mal by ju tu nechať? Ak ju nájdu démoni tak ju zožerú a nič z nej neostane. Mal by ju odniesť preč a pochovať? Na to mu možno nebudú stačiť sily. Sotva dokázal niesť samého seba.

Napokon zobral do náručia jej chladné telo. Vykročil naprieč lesom preč od mŕtvych démonov. Ona mu zachránila život a to že ju pochová bude to najmenej, čo pre ňu bude môcť urobiť.

Bola chladná noc. Alon našiel útočisko na čistinke pri potoku. Sedel na spadnutom kmeni a hľadel do tancujúcich plamienkov ohňa. Piekli sa nad ním dve skromné ryby napichnuté na konári. Podarilo sa mu ich uloviť v potoku opodiaľ.

Vedľa neho ležalo mŕtve telo zahalené v starom rúchu. Bola to Sarita tuhá ako kameň. Alon premýšľal, či ju spáli, alebo ju hodí do potoka, nech ju voda odnesie čo najďalej od Hmlistých Hôr.

Rozhodol sa, že pokiaľ sa upečú ryby tak šmarí Saritu do potoka. Najskôr ju chcel pochovať, ale nemal čím vyhrabať dieru. Spáliť ju na to nemal srdce. Nedokázal by sa na to pozerieť.

Alon sa naposledy pozrel sa na jej bledú tvár.

Odrazu sa pohla.

„Chhhh,“ zachrčala a otvorila oči. Začala sa metať na zemi a lapať po dychu. Divoko sa pozerala zo strany na stranu. Bola úplne zmätená.

Alon od nej odskočil a neveriacky na ňu hľadel.

Sarita vstala, no hádzalo s ňou zo strany na stranu ako s opilcom. Stále chrčala a nemohla dýchať.

„Chrrf,“ snažila sa nadýchnuť. V očiach mala hrôzu a strach.

„Hej, hej,“ oslovil ju Alon. Chytil ju za ramená. „Len pokoj. Dýchaj.“

Ona sa na neho pozerala ako na ducha. Po lícach jej tiekli slzy.

Alon ju pobúchal po chrbte.

Pomohlo to. Konečne sa nadýchla.

„Ja... Kde...“ koktala Sarita. „Kde som?“

„Tu si v bezpečí,“ odpovedal jej Alon. „Neboj sa.“

Sarita si konečne uvedomila kto pred ňou stojí. Vrhla sa na neho a objala ho. Slzy nasiakli do jeho tuniky. Plakala a nemohla prestať.

„Psst,“ snažil sa ju upokojiť Alon. „Všetko je v poriadku.“

Napokon sa od neho odtiahla. Utrla si oči do rukáva. Vo vlhkých očiach sa jej odrážala žiara ohňa.

„Ja... ehm,“ nespela sa pozrieť do zeme. „Prepáč.“

„Ale prestaň,“ riekol nedbalo Alon.

„Vodu,“ pokračovala Sarita. „Potrebujem vodu.“

„Tam,“ ukázal do noci. „Tam je potok. Pár krokov. Je v ňom čistá voda.“

Sarita tam bez slova odišla. Kľakla si k potoku a plnými dúškami pila studenú vodu.

Keď sa vrátila na svetlo ohňa tak polovica jej rúcha bola mokrá. Po brade jej stekali kvapky.

„To je lepšie,“ povedala. Vrátila sa jej farba do tváre. Vyzerala o čosi lepšie.

„Sadneš si?“ spýtal sa jej Alon.

Sarita si sadla na starý kmeň pri ohni.

Alon si sa zvalil vedľa nej. „Dáš si rybu keď budú hotové?“

„Áno,“ prikývla.

„No a... Čo sa to vlastne stalo?“

„Akože čo?“

„Bola si... Ako to povedať,“ zamyslel sa Alon. „No bola si...“

„Mŕtva?“ doplnila ho.

„Áno, mŕtva. Viem to. Alebo som sa pomýlil?“

„Nepomýlil,“ odpovedala mu Sarita. „Bola som mŕtva.“

„Tak čo sa stalo?“

Sarita si povzdychla. „Ach, to je na dlhé rozprávanie.“

„Máme celú noc.“

„Ďakujem ti za záchranu,“ povedala Sarita.

„No nie je zač.“

„Povedz mi niečo o sebe a keď sa mi bude páčiť čo mi povieš, tak ja ti poviem niečo o mne.“

„No dobre,“ súhlasil Alon. „Čo chceš vedieť?“

„Všetko,“ odvetila Sarita. „Kde si sa naučil používať meč?“

„Meč? No môj otec bol vojak. Učil ma ako malého chlapca. Jedného dňa odišiel do bitky a už sa nevrátil. Ostal po ňom doma len tento meč,“ potľapkal rukovať za opaskom. „Potom som šiel bývať k ujovi. Ten bol kováč tak som mu pomáhal v dielni. Neskôr som vstúpil do mestskej stráže. Tam som si zdokonalil šerm.“

„Odkiaľ si?“

„Z mesta Hornice,“ odpovedal pohotovo Alon. „Je to malé mesto za hradbami a plné remeselníkov.“

„A prečo si odišiel?“

Ostalo ticho. Alon zaváhal.

„No tak?“ Sarita sa dožadovala odpovede. „Prečo si odišiel?“

„Ušiel som.“

„Pred čím?“

Alon chytil kus konára a hodil ho do pahreby. „Pred trestom.“

„Čo si spravil?“

„Nechcem o tom hovoriť,“ odbil ju.

Pri ohni nastalo ticho.

Sedeli vedľa seba na starom spadnutom kmeni a bez slova hľadeli do ohňa. Ryby už voňali. Ich šupiny začínali byť opečené do zlata.

„No dobre,“ prerušil ticho Alon keď nabral odvahu pokračovať. „Zabil som syna vojvodu z Horníc.“

Sarita sa na neho otočila. „Ty si vrah a trestanec?“

Alon potichu prikývol.

„Utekáš pred spravodlivosťou?“

Znova prikývol.

„Čo sa stalo?“ vyzvedala ďalej Sarita.

„Bolo to po službe. Išli sme s chlapmi do hostinca na pivo. Zhodou náhod tam bol aj vojvodov syn. Tváril sa ako majiteľ celej krčmy. Išiel som mu povedať, nech sa upokojí a strhla sa bitka. Neviem čo sa stalo, ale...“ Alon si vzdychol. Spomienky sa mu vynárali v hlave. „Bodol som ho nožom. Pred zrakmi celej krčmy. Pred chlapmi z mestskej stráže. Ten chudák spadol do kaluže vlastnej krvi. Chceli ma zadržať, ale podarilo sa mi utiecť. Bežal som domov, do domu strýka. Zobral som si len pár vecí a otcov starý meč. Ušiel som a nikdy som sa nevrátil. Viem, že je na mňa vypísaná odmena. Preto som musel ísť čo najďalej od domova. Preto som tu.“

„Zaujímavý príbeh,“ zhodnotila Sarita.

„Teraz ty,“ vyzval ju Alon. „Ako to, že si vstala z mŕtvych?“

Sarita si po prvý krát sňala kapucňu z hlavy. Vystavila svoju bledú žiare ohňa. Jej vlasy mali

farbu slamy a tiež tak vyzerali. Boli masťné a strapaté. Pozerala sa ako v pahrebe blikajú uhľiky. „Som zlatý otrok, to vieš. Z dlaní mi ide zlaté svetlo, ktoré dokáže zahnať démonov. Mučili ma. Bičovali, až kým som nebola na pokraji smrti. Bol to akýsi rituál. Nemohla som to vydržať. Na pokraji smrti sa moja duša preniesla do pekla.“

„Do... Do pekla?“ čudoval sa Alon.

„Do pekla. Vieš ako vyzerá peklo?“ spýtala sa.

„Neviem.“

„Je to šedá, spálená zem bez života. Tečú tam rieky plné krvi, vlasov, ľudského mäsa a kostí. Sem tam sa v krvavej rieke objaví živý človek, ktorého unáša prúd. Vynorí sa ruka, ktorá tápa, alebo tvár plná utrpenia, len aby sa znova ponorila pod hladinu ľudských zvyškov. Na pilieroch sú priviazaní vychudnutí ľudia jeden cez druhého. Vyzerajú ako kosť a koža. Trčia im rebrá a zožierajú ich zaživa červy. Nemajú vlasy, lebo im od hrôzy povypadávali. Sú to len chatrné schránky plné utrpenia. Nariekajú a naťahujú po tebe ruky. Všade sa ozýva plač a výkriky plné agónie. Smrdí to tam ako starý zatuchnutý moč a zhnité mäso. Smútok a beznádej ti vniká do duše. Zožiera ťa až do morku kosti.“

Alonovi prišlo pri tej predstave zle.

„Prežila som peklo a moja duša sa vrátila do hmotného tela v mučiarni. Vtedy som získala moc zlatého svetla. Keď som sa zotavila tak môj hlas ukradli a zavreli do zlatej klietky. A prečo som vstala z mŕtvych? Použila som veľa zlatého svetla. Moje telo sa vyčerpalo. Skutočne som zomrela a moja duša sa vrátila do pekla.“ Sarita sa na chvíľu odmlčala a zapozerala na mihotavé plamene. Potom pokračovala: „Zase som videla rieky plné krvi a ľudských zvyškov. Cítila som strach a utrpenie. Neviem prečo, ale moja duša to tam nedokáže vydržať. Vždy sa vráti do hmotného tela, akoby ju niečo ťahal naspäť, ale len keď skonám na únavu. Znie to ako nezmysel, ale je to tak.“

„To je strašné,“ povedal Alon.

„A ešte niečo. Keď som bola v pekle a pozerala sa do krvavej rieky uvidela som tvár človeka,“ ostala ticho a pozrela sa Alonovi priamo do očí. „Bol si to ty. Si spojený s peklom.“

„Čo to hovoríš za hlúposti,“ ohradil sa. „Ja som nikdy nezomrel.“

„O to nejde,“ vysvetľovala Sarita. „Myslím, že ťa preklial baphomet.“

„Kozí démon?“

„Áno.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, že ak ťa ovládne, alebo ak zomrieš, tak tvoja duša ostane trpieť v pekle a tvoje hmotné telo v tomto svete sa zmení na odpornú zakliatu bytosť, alebo ťa potrhajú démoni na kusy. Neviem.“

„Teraz čo?“

„Musíme nájsť démona a zabiť ho,“ ozrejmila Sarita. „Iné riešenie nie je.“

„Takže sa mám vrátiť do Hmlistých Hôr?“

Sarita mykla plecami. „Alebo utekať. Potom budeš utekať pred démonom a aj pred spravodlivosťou.“

Alon tomu nemohol uveriť. „Čo mám teraz robiť? Mám čakať? Alebo mám toho démona nájsť?“

„Skôr či neskôr si peklo nájde teba,“ povedala Sarita. „Vždy to tak je.“

„A čo tí malí čierni démoni?“ pýtal sa ďalej Alon. „Čo sú zač?“

„Neviem. Nikdy som ich nevidela.“

„Hmm,“ zamyslel sa Alon. Oheň ho príjemne hrial na tvári. „Odkiaľ sa vlastne berú?“

„Ja viem toho veľmi málo,“ priznala Sarita. „Ale z toho mála čo viem, by som povedala, že prišli z pekla.“

„Ale to nedáva zmysel. Kde je peklo?“

„Niekde mimo nášho sveta. Je to celkom iná sféra.“

„Ako sa tam potom dostala tvoja duša?“

Sarita neodpovedala. Pozerala ako sa nad ohňom pečú ryby napichnuté na konári.

„Počula si?“ prihovoril sa k nej Alon. „Ako sa tvoja duša dostala do pekla?“

Ona mu venovala škaredý pohľad. „Nestačilo už?“

„Prekliat ťa tiež démon?“

„Nie,“ odfrkla Sarita.

„No tak potom?“

„Už som ti povedala, že ma mučili.“ Jej tvár ostala nečitateľná a chladná ako kameň. Hľadela pred seba, akoby sa pozerala do bolestivej minulosti.

Alon si uvedomil, že by mal radšej ostať ticho. Už sa nebude na nič pýtať. „Ďakujem... Ehm, za odpovede.“

„Mhm,“ zamrmlala neprítomne Sarita.

„Ryby sú hotové,“ poznamenal Alon. Načiahol sa k ohňu a vzal konár, na ktorom sa ryby piekli. Jednu chytil, že ju dá dole. „Au! Páli to.“

Napokon sa mu ich podarilo dať dole z konára. Boli krásne opečené. Alona trápil hlad a najradšej by zjedol obe.

Jednu ponúkol Sarite. „Dáš si?“

„Áno,“ vytrhla mu rybu z ruky. Pustila sa do nej akoby nejedla niekoľko dní, čo aj mohla byť pravda. Za chvíľu ju zhltna. Ostali len kosti, ktoré šmarila do pahreby. Špinavé ruky si utrela do rúcha.

Alon dojedol ako druhý. Ešte nikdy nevidel niekoho tak rýchlo zjesť celú rybu. Potom pozbieral pár konárov, ktoré si predtým nachystal opodiaľ. Priložil ich do ohňa.

„Mali by sme sa vyspať,“ povedal a obzrel sa. Sarita už ležala schúlená na zemi pod starým spadnutým kmeňom otočená tvárou k ohňu. Vyzerala tak obyčajne, akurát zlatý krúžok v nose jej dodával trochu výnimočnosti. Jej špinavé vlasy pripomínali suchú slamu. Napriek jej krutému osudu z nej išla z nej akási nevinnosť. Nechcelo sa mu veriť, že by ju niekto mučil a už vôbec, že by videla nejaké peklo.

Avšak jedno je isté. Bola mŕtva a potom odrazu ožila.

Alon už ničomu nerozumel. Ľahol si vedľa nej na zem tak, že mali pri sebe hlavy. Prižmúril oči a započúval sa do praskania ohňa. Netrvalo dlho a premohol ho spánok.

Alon sa zobudil do chladného a sychravého rána. Otriasol sa od zimy a celé telo ho bolelo. Sotva sa dokázal pohnúť. Každý sval na tele mu stuhol. Pozviechal sa a sadol si na spadnutý kmeň. Zabladel sa do šedej pahreby. Len tu a tam v nej tleli posledné uhlíky.

Nikde však nevidel Saritu. Večer zaspal vedľa nej a teraz tu nebola.

Povzdychol si a zavrel oči. Tak veľmi by chcel spať. Teraz by dal čokoľvek za mäkkú posteľ a teplé jedlo. Namiesto toto sedel na tvrdom kmeni a triasol sa od zimy, ktorá mu liezla pod kožu.

„Dobré ráno,“ povedala Sarita a sadla si vedľa neho. Držala v ruke akési zelené listy. Zase mala na hlave hlbokú kapucňu.

Alon sa potešil, že ju vidí. „Kde si bola?“

„Nazbierala som toto,“ ponúkla mu bylinky. „Možno zaženú hlad. Zober si.“

„Ďakujem.“ Alon si ich vložil do úst a začal žuť. Cítil horkosť na jazyku.

„Nie je to ryba,“ povedala Sarita keď ich prehltla. „Ale lepšie ako nič.“

„A čo teraz?“ spýtal sa Alon, keď dožul.

„Ty si rob čo chceš, ale podľa mňa by si mal zabiť baphometa. Ak teda nechceš, aby tvoja duša skončila v pekle.“

„To sa ľahko povie,“ odvetil a zatočila sa mu hlava. Zaplavil ho nával strachu a hrôzy. V mysli mu preblysol obraz krvavej rieky, v ktorej plávali ľudské zvyšky. Kusy kože, oči a vlasy. Cítil odpornú prítomnosť vo svojej hlave. Temnota sa dostávala do jeho duše.

Alon vyskočil na nohy a začal sa splašene obzerať na všetky strany.

„Čo...“ koktal ako sa vyplašene pozeral hore a dole. „Čo to je?“ Nemohol tie obrazy vyhnáť z hlavy. Utrpenie vnikalo do jeho vnútra. Začal škripať zubami. Cítil slabosť na žalúdku. Srdce mu išlo z hrude vyskočiť. „Ja... Nie...“ zajakával sa ako vystrašené dieťa.

Sarita k nemu pribehla a chytila ho za ruku. „Len pokoj,“ pošepkala. „Neboj sa.“

Všetko sa vrátilo do normálu ako švihnutím čarovného prútika. Pocit strachu a hrôzy sa vytratil.

Alon sa pozrel Sarite do tváre. „Videl som krvavú riekú,“ povedal potichu. „Cítil som niečo v sebe.“ Dotkol sa svojej hrude. Srdce mu stále bilo rýchlo. „Niečo sa chce do mňa dostať.“

Ona pustila jeho ruku. „Je blízko. Baphomet je bližšie než som si myslela.“

„Našiel nás?“

„Zdá sa, že áno,“ riekla Sarita. „Čím je bližšie a čím dlhšie si prekliaty, tým častejšie budeš mať tieto vidiny. Až kým sa nezblázniš a nesiahneš si na život. Alebo kým ťa nezabije samotný démon. Čo príde skôr. Potom sa tvoja duša stratí v pekle.“

„V pekle?“ spýtal sa do prázdna Alon. Zahľadel sa do tmavých lesov na opačnej strane čistinky. Niekde tam medzi stromami číhajú démoni.

„Je to zvláštne,“ pokračovala Sarita. „Musíš byť niečím výnimočný, keď po tebe Baphomet tak baží.“

„Ja?“ čudoval sa Alon. „Som obyčajný...“

„Trestanec,“ doplnila ho.

Alon prikývol.

Sarita rozprávala: „Počúvaj ma dobre. Budeš mať vidiny. Budeš cítiť strach. Nesmieš dovoliť, aby ťa premohol. Musíš sa sústrediť. Tvoj meč musí byť presný. Nemám veľa síl a nemôžem zlaté svetlo udržať dlho.“

Z neďalekých lesov, vzdialených od nich na tridsať krokov, sa ozval odporný škrekot. Malí čierni démoni poskakovali medzi stromami.

Ukázal sa medzi nimi kozí démon v celej kráse. Baphomet sa zastavil presne na hranici lesa. Jeho oči sa rozžiarili na červeno. Zamékal hrôzostrašným hlasom.

Alon stuhol. Nemohol ovládať svoje telo. Posadol ho démon. Svojvoľne vykročil vpred.

„Nie!“ zakričala Sarita a chytila Alona za ruku.

On sa jej však prudko vytrhol a krok po kroku sa približoval k lesu. Nemohol s tým nič urobiť. Jeho vlastné telo mu nepatriło. Temnota mu vstúpila do mysle a on ju nedokázal vyhnáť. Zase videl peklo. Rieku plnú pomletých ľudských zvyškov. V hlave sa mu premietali nechutné obrazy zhnitých mŕtvol, potrháných končatín a odseknutých hláv. V nose cítil odpudivý zápach rozkladajúceho sa mäsa. Počul výkriky plné agónie. Jeho duša sa pomaly dostávala do pekla a jeho zatiaľ živé telo cítilo všetky vnemy. Naplo ho na zvracanie.

Z očí sa mu pustili slzy. Stekali mu po tvári a dopadali do vlhkej trávy. Nedokázal zastaviť svoje nohy ani zahnať hrôzostrašné myšlienky. Všetko ľudské sa z neho vytrácalo a jeho dušu trhali pekelné sily na kusy, sŕa by v ňom niečo hľadali. Čosi ukryté hlboko v samotnej podstate ľudského bytia.

Zastavil sa priamo pred kozím démonom. Ten bol od neho vyšší o dve hlavy. Hľadel do jeho prázdnych zvieracích očí a uvedomil si, že sa pozerá peklu priamo do tváre. Nepatriło mu telo ani

myšlienky. Teraz sa stal jeho pánom démon.

Baphomet zamékal a zdvihol ruku. Alon si ani neuvedomoval, že mu čochvíľa vyrve srdce z hrude ako ho vytrhol tej bezmocnej žene v dedine.

Toto je jeho koniec.

Kozí démon mu vrazil mocnú ruku do hrude.

Zlaté svetlo zažiarilo jasnejšie ako slnko počas letného dňa. Démoni začali škriekať a ustupovať.

Alon sa precitol. Konečne sa mohol hýbať. Temnota z jeho vnútra zmizla. Avšak nevládal sa nadýchnuť, akoby mu niekto vyrazil dych. Mal zahmlené pred očami. Pískalo mu v ušiach a vnímal len slabé zvuky okolo seba. Celý svet bol rozmazaný. Niekto však niečo hovoril.

„Teraz,“ znelo mu v hlave. Bol to akýsi vzdialený hlas. „Meč! Teraz!“

Nevedel čo sa deje. Nevedel kde je. Netušil ani kým je a ani ako sa sem dostal. Sotva sa držal na nohách. Uvidel pred sebou akýsi veľký obrys.

Podvedome schmatol rukoväť a vytasil meč. Zapichol ho do niečoho mäkkého pred sebou.

Ozvalo sa hlboké mečanie. Počul dupot kopýt.

Alonovi vypadol meč z rúk a potom spadol na kolená. Lapal po dychu, no márne.

Ktosi ho buchol po chrbte.

„Ááách,“ konečne sa nadýchol. Bolo to akoby sa znovu narodil. Kľáčal na vlhkej zemi a snažil sa zaostriť. Pískanie v ušiach ustupovalo.

Niekto si k nemu čupol.

„Si v poriadku?“ spýtala sa ho Sarita.

„Ja...“ nadýchol sa Alon. „Myslím, že áno.“

„Dokážeš vstať?“ podala mu ruku.

Alon sa pokúsil postaviť. „Au!“ zaskučal od bolesti. Bolel ho celý hrudník a rebrá.

Sarita ho podoprela a pomohla mu na nohy. „Lepšie?“

„Úf,“ povzdychol si. „Ani nie.“

„Ukáž,“ povedala Sarita. „Daj si dole halenu. Pozriem sa na to.“

Alon opatrne zhodil koženú vestu. Každý pohyb ho bolel. Potom sa pokúsil vyzliecť halenu. „Veľmi to bolí,“ sťažoval sa.

„Pomôžem ti,“ riekla Sarita. Chytila jeho halenu. „Zdvihni ruky,“ prikázala mu. On poslúchol, ale netváril sa nadšene. Bolest' mu skrivila ústa a syčal pomedzi zuby. Sarita mu halenu pretiahla cez hlavu. Alon bol konečne vyzlečený s obnaženým hrudníkom.

Na rebrách mal obrovskú fialovú modrinu. Sarita sa jej dotkla bruškami prstov.

„Au!“ zaskučal Alon. „Čo to je? Prečo to má takú farbu?“ pýtal sa zhrozene. „Mám zlámané rebrá?“

„Keď nebudeš kvičať ako malé prasa, tak ti poviem.“

„Som ticho,“ odvetil Alon a zat' al zuby.

Sarita jemne prešla prstami po jeho rebrách. Snažila sa nahmatať rozsah zranenia. „Vyzerá to dobre,“ zhodnotila napokon.

„Veľmi to bolí,“ post'ažoval sa.

„Zlomené to nie je, ale možno sú niektoré rebrá prasknuté.“

„A teraz čo?“

„Nič,“ odvetila sucho. „Ak nájdeme nejaké bylinky, tak ti to obložím. Môžeš sa obliecť.“

Alon si opatrne obliekol svoju starú a špinavú halenu. Potom si navliekol koženú vestu. Všimol si, že na zemi je jeho meč. „Podáš mi ho?“ ukázal naň.

Sarita sa zohla, chytila nemotorne meč za rukoväť a podala mu ho.

„Ďakujem,“ zasunul ho do pošvy. Rozhliadol sa okolo. „Čo sa stalo?“

„Baphomet,“ začala rozprávať Sarita. „Ovládol ťa. Nemohla som ťa zastaviť. Kráčal si k nemu.“

Alon si konečne spomenul.

„Skoro ťa zabil,“ hovorila Sarita. „Chcel ti vytrhnúť srdce z hrude.“

„Svetlo,“ zamrmľal si popod nos Alon. „Videl som zlaté svetlo.“ Pozrel sa jej uprene do očí. „To si bola ty.“

„Na poslednú chvíľu,“ dodala. „Skočili po mne čierni démoni. Zahnala som ich zlatým svetlom. Stál si tu ako stĺp, ale napokon si do neho pichol meč.“

„Meč?“ prekvapil sa Alon. „Ten hlas v mojej hlave, to si tiež bola ty?“

„Hlas?“ odpovedala otázkou. „No, kričala som na teba.“

„A kde je baphomet teraz?“

„Neviem. Utekal niekam do lesa a za ním aj čierni démoni. Viem, že krvácal.“

„Čo budeme robiť?“

„Mali by sme ho zabiť, kým je zranený,“ navrhla Sarita a pozrela sa na zem. Na popadanom lístí si všimla kvapky krvi. „Vystopujeme ho.“

„Budeš vládnuť?“ spýtal sa jej. Zase zbledla ako stena. „Nechcem, aby sa ti niečo stalo.“

„Toľko vydržím,“ odbila ho. „Ideme?“

Alon súhlasne prikývol.

Obaja sa vybrali hlbšie do lesa. Viedli ich čerstvé kvapky bordovej krvi. Na miestach, kde sa krv dotkla zeleného porastu, ostali len čierne listy.

Alon a Sarita kráčali po stopách krvi, keď ich prerušilo akési odporné chrčanie.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Alon.

„Išlo to odtiaľ,“ Sarita ukázala na kriky asi desať krokov ďaleko.

„Podme tam.“

Keď prišli k hustému porastu všimli si čierne lístie, akoby ho niekto spálil.

Alon prišiel ku krikom a nastražil uši. Niečo za nimi prerývane dychčalo. Pomaly vytasil meč. Pichlo ho pritom na rebrách, no ani len necekol. Hrotom meča rozhrnul konáre a pozrel sa do kriakov.

Na druhej strane ležal kozí démon v kaluži vlastnej krvi. Dýchal z posledných síl. V hrudníku mal hlbokú ranu. Z nozdier vyfukoval obláčiky pary. Vyzeral ako srna postrelená šípom, ktorá sa pozerá na lovca a vie, že prichádza jej koniec.

Alon sa postavil nad démona. Pozeral sa mu do odporných pustých očí. Pevne zovrel v ruke svoj meč a mocne ho zabodol démonovi do hrude.

Baphomet prestal dýchať.

„Tak a je po ňom,“ povedal Alon ako si prezeral bizarnú mŕtvolu démona. Teraz, keď mal možnosť ho vidieť z blízka, bolo celkom jasné ako neprirodzene vyzerá. Odpudivá kozia hlava, srstnaté ľudské torzo a nohy s kopytami.

Sarita chytila Alona za rameno. „Pod,“ vyzvala ho. „Mali by sme ísť, kým ho nenájdu čierni démoni.“

„Máš pravdu.“ Odrhol z krikov za hrst' lístia a utrel nimi čepeľ svojho meča, aby ju vyčistil od krvi. Potom ho zasunul do puzdra.

Z lesov sa ozval odľahlý škrekot.

„Démoni,“ riekla Sarita. „Idú sem. Musíme ísť. Hneď.“ Strčila do neho. „Hýb sa.“

„Veď idem,“ odvetil a zaťal zuby. Bolesť na rebrách sa zhoršovala.

Predrali sa cez kriky a rýchlym krokom sa pobrali preč.

„Počkaj,“ zastonal Alon. Oprel sa o strom a zhlboka dýchal. „Nemôžem ďalej. Bolí ma to.“

Sarita sa na neho otočila a priložila si prst na pery na znak mlčania. „Psst,“

Ostalo ticho. Škrekot už nebolo počuť.

„Ušli sme im,“ poznamenala ako sa rozhliadala po lese.

„Dobre,“ riekol Alon. „Kde sme?“

Dievča len pokrčilo plecami.

„Nevieš?“

Zamračila sa na neho.

„Mohli sme sa dostať von z lesa po stopách krvi,“ povedal Alon. „Keby neprišli tí démoni.“

„Ale ba?“ odfrkla Sarita.

„Tak čo teraz?“ opýtal sa Alon.

„Stratili sme sa.“

Ostali niekde uprostred vlhkého a hmlistého lesa. Tu bolo pánom ticho. Nepohol sa ani len lístok na strome.

Alon už nevládal. Bolelo ho celé telo. Každý sval. Prišla na neho únava. Roztriasli sa mu nohy. Oprel sa chrptom o strom a pomaly sa zosunul na zem.

Sarita si čupla rovno oproti nemu a pozrela mu do strhanej tváre zarastenej strniskom. Pod očami mal kruhy. Ona sama nevyzeral o nič lepšie. Bola bledá, špinavá a taká hladná, že by zjedla aj suché listy.

Pozerali sa na seba ako dve kôpky nešťastia.

„Čo tak pozeráš?“ opýtal sa jej Alon.

Neodpovedala. Uprene mu hľadela do očí.

Jemu to začalo byť nepríjemné a tak blúdil pohľadom kade tade po lese.

„Ešte vládzeš,“ povedala napokon a vstala. „Keby nie, tak by si sa nevládal ani hanbiť.“

„Čože?“ vyprskol Alon. „Čo to hovoríš?“

„Ešte sa aj rozčuľuješ,“ odbila ho. „Máš dost síl.“

„Povedz mi jednu vec,“ hovoril Alon sediaci pod stromom. Pozeral sa na zlatovlásku, ktorá stála nad ním. „Koľko je tých kozích démonov?“

„Veľa.“

„Takže to nebol jediný?“

„Myslím, že nie. Prečo?“

„No lebo ak ich je v tomto lese viac,“ dal sa do reči Alon. „Tak nemáme šancu prežiť. Pozri čo s nami narobil jeden. A to sme mali šťastie.“

„Veľa rozprávaš,“ povedala Sarita. Otočila sa a začala kráčať pomedzi stromy preč.

„Počkaj!“ zakričal na ňu Alon. S ťažkosťami sa pozviechal a podarilo sa mu vstať. Vybral sa za ňou.

„No vidíš,“ povedala Sarita. „Vládzeš.“

„Kam ideme?“

„Preč.“

„Ach,“ povzdychol si Alon. Držal sa na nohách len silou vôle. Zdalo sa mu, že do neho prúdi akási neznáma sila, ktorá poháňa jeho vyčerpané telo.

Postupovali lesom až kým sa nezačalo stmievať. Obklopila ich hustá hmla. Sotva sa dali rozoznať jednotlivé stromy. Dostali sa hlbšie do Hmlistých Hôr.

Prišla noc a v lese prevzala vládu čierna tma. Alon si nahrabal kopu lístia pod strom rovno medzi dva vypuklé korene a ľahol si na ňu. Bola to vlhká podstielka, ale lepšie ako ležať na chladnej hline. Chcel urobiť oheň, ale nedokázal zapáliť vlhké drevo.

Sarita sedela pod stromom vedľa. Hrialo ju staré hnedé rúcho. Schúlila sa do kľbka a len tak mlčky hľadela pred seba do nekonečnej temnoty.

Oboch zmorila únava. Alon za posledné dva dni zjedol len jednu malú rybu a za hrst' nejakých bylín. Sarita sa síce tvárila, že je v poriadku, no opak bol pravdou. Bolela ju hlava a za dúšok čistej vody by teraz dala čokoľvek.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa Alon odrazu. Sarita sa chúlila sa len nejaké tri či štyri kroky od neho, no aj tak ju sotva videl.

„Dobre,“ odsekla ospalým hlasom. „A ty?“

„Bolia ma rebrá,“ post'ažoval sa.

Potom ostalo ticho. Nikomu sa nechcelo viac rozprávať.

Alon zavrel oči. Zaspal rýchlo a to aj napriek zime a bolesti.

Sarita sa snažila ostať hore. Nechcela zaspáť. Obávala sa démonov, avšak únava zvíťazila nad silou vôle.

Dve duše stratené v Hmlistých Horách zaspali rovno na zemi. Vyčerpanie ich premohlo. Bude obrovské šťastie ak sa v týchto prekliatych lesoch dočkajú rána.